

JOËL DICKER BIJ DE BEZIGE BIJ

De waarheid over de zaak Harry Quebert

Het boek van de Baltimores

De verdwijning van Stephanie Mailer

Joël Dicker
Het mysterie van kamer 622

Vertaald door Manik Sarkar

2020

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Copyright © Editions de Fallois, 2020
Copyright Nederlandse vertaling © 2020 Manik Sarkar
Oorspronkelijke titel *L'Énigme de la chambre 622*
Oorspronkelijke uitgever Éditions de Fallois, Parijs
Omslagontwerp bij Barbara
Omslagillustratie © Hotel Lobby, Edward Hopper, 1943, Indianapolis
Museum of Art / Peter Barritt / Alamy / Imageselect
Foto auteur Jeremy Spierer
Vormgeving binnenwerk CeevanWee, Amsterdam
Druk- en bindwerk Wilco, Amersfoort
ISBN 978 94 031 1031 8
NUR 302

debezigebij.nl

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (FSC) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor mijn uitgever, vriend en leermeester,
Bernard de Fallois (1926-2018).

Mogen alle schrijvers op de wereld ooit
zo'n uitzonderlijke uitgever treffen.

Proloog

De dag van de moord (zondag 16 december)

Het was halfzeven 's ochtends. Het Palace de Verbier was in duisternis gehuld. Buiten was het nog pikdonker en het sneeuwde hevig.

Op de zesde etage gingen de deuren van de dienstlift open. Een hotelmedewerker verscheen met een ontbijtblad en begaf zich naar kamer 622.

Toen hij aankwam, besepte hij dat de deur op een kier stond. Door de spleet kwam wat licht. Hij maakte zijn aanwezigheid bekend, maar hij kreeg geen antwoord. Uiteindelijk nam hij de vrijheid om naar binnen te gaan, ervan uitgaand dat de deur voor hem was opengelaten. Wat hij zag ontlokte hem een kreet. Hij vluchtte weg om zijn collega's te waarschuwen en de hulpdiensten te bellen.

Toen het nieuws zich door het Palace verspreidde, gingen op alle verdiepingen de lichten aan.

Op het tapijt van kamer 622 lag een lijk.

EERSTE DEEL

Voor de moord

HOOFDSTUK I

Een donderslag

Toen ik aan het begin van de zomer van 2018 naar het Palace de Verbier ging, een prestigieus hotel in de Zwitserse Alpen, kon ik onmogelijk vermoeden dat ik mijn vakantie zou wijden aan het oplossen van een moord die daar jaren geleden was gepleegd.

De vakantie was bedoeld om mij een welkome afleiding te gunnen na twee kleine rampen die in mijn leven hadden plaatsgehad. Maar voordat ik jullie vertel wat er die zomer gebeurde, moet ik eerst nog even terugkomen op datgene wat aan deze hele geschiedenis ten grondslag ligt: de dood van mijn uitgever, Bernard de Fallois.

Bernard de Fallois is de man aan wie ik alles verschuldigd ben.

Mijn succes en mijn faam heb ik aan hem te danken.

Ze noemden me *De schrijver* en dat komt door hem.

Dankzij hem word ik gelezen.

Toen ik hem ontmoette, was mijn werk nog niet eens uitgegeven: hij maakte van mij een schrijver die over de hele wereld werd gelezen. Bernard was, onder het uiterlijk van een elegante patriarch, een van de meest vooraanstaande figuren uit de Franse uitgeverswereld. Voor mij was hij een leermeester, en ook, ondanks de bijna zestig jaar die we scheelden, een goede vriend.

Bernard stierf in januari 2018, in zijn tweeënnegentigste levensjaar, en ik reageerde op zijn dood zoals iedere schrijver dat zou doen: door een boek voor hem te schrijven. Ik stortte me erop met hart en ziel, opgesloten in de werkkamer van mijn appartement in de Geneefse wijk Champel, aan de avenue Alfred-Bertrand 13.

Zoals altijd wanneer ik schreef, was de enige menselijke aanwezigheid die ik verdroeg die van mijn assistente Denise. Zij was de goede fee die over me waakte. Steevast goedgehumeurd hield ze mijn agenda bij, schiftte en sorteerde ze de lezerspost, herlas en corrigeerde ze wat ik had geschreven. Verder vulde ze mijn ijskast aan en zorgde ze ervoor dat ik nooit zonder koffie zat. Ten slotte vervulde ze de functie van scheepsarts wanneer ze aanmonsterde op mijn werkkamer, alsof ze na een eindeloze oversteek aan boord van een schip kwam, en me gezondheidsadviezen gaf.

‘Naar buiten!’ commandeerde ze op vriendelijke toon. ‘Ga maar wandelen in het park, je hoofd luchten. Je zit hier al uren opgesloten!’

‘Ik heb vanochtend al hardgelopen,’ zei ik.

‘Je moet zorgen dat je hersenen regelmatig zuurstof krijgen!’ drong ze aan.

Het was een haast dagelijks ritueel: ik bleef koppig weigeren en ging alleen even op het balkon staan. Ik vulde mijn longen met een paar teugen frisse februarilucht, dan wierp ik haar uitdagend een gemuseerde blik toe en stak een sigaret op. Ze protesteerde en zei: ‘Als je maar weet dat ik je asbak niet leeggooi, Joël. Dan besef je tenminste dat je rookt.’

Iedere dag dwong ik mezelf tot de monnikenroutine die ik in acht neem tijdens de eerste fase van het schrijven en die uiteenvalt in drie essentiële stappen: met de dageraad opstaan, hardlopen, en door-schrijven tot de avond valt. Indirect komt het dus door dit boek dat ik Sloane ontmoette. Sloane was de nieuwe bewoonster op mijn verdieping. Sinds ze kortgeleden in het gebouw was komen wonen, hadden alle bewoners het over haar. Zelf had ik haar nog nooit ontmoet. Tot die ochtend dat ik terugkwam van mijn dagelijkse hardloopsessie en haar voor het eerst zag. Zij kwam ook net terug van het hardlopen, en we gingen samen naar binnen. Ik begreep direct waarom alle bewoners het over Sloane eens waren: ze was een jonge vrouw van een ontwapenende charme. We beperkten ons tot een beleefde groet, waarna we allebei in ons appartement verdwenen. Achter de deur bleef ik gelukkig staan. Aan die korte ontmoeting had

ik genoeg om een klein beetje verliefd op haar te worden.

Algauw dacht ik aan niets anders meer dan hoe ik met Sloane kon kennismaken. Ik deed een eerste toenaderingspoging met hardlopen. Sloane ging bijna elke dag, maar niet op een vast tijdstip. Ik zwierf urenlang door het Bertrandpark, wanhopig wachtend of ik haar zou tegenkomen. Totdat ik haar plotseling over de paden zag vliegen. Gewoonlijk was ik niet in staat om haar in te halen en dan wachtte ik haar op bij de ingang van ons gebouw. Ik stond te trappelen bij de brievenbussen, deed alsof ik de post pakte wanneer er burenen binnenkwamen of weggingen, totdat ze eindelijk arriveerde. Ze liep langs en glimlachte, zodat ik smolt en van mijn stuk raakte: en tegen de tijd dat ik iets samenhangends had bedacht om tegen haar te zeggen, was ze allang naar binnen.

Van mevrouw Armanda, de conciërge van het gebouw, hoorde ik meer over Sloane: ze was kinderarts, haar moeder was Engels, haar vader advocaat, ze was twee jaar getrouwd geweest maar het huwelijk was stukgelopen. Ze werkte in het academisch ziekenhuis van Genève, afwisselend overdag en 's nachts; dat verklaarde waarom ik haar routine zo moeilijk kon doorgronden.

Na de mislukking van het hardlopen probeerde ik een andere methode: ik droeg Denise op om door het kijkgaatje de overloop in de gaten te houden en me te roepen als ze haar zag. Als Denise me riep ('Ze gaat naar buiten!') sprong ik op van mijn bureaustoel, opgedoft en welriekend, en maakte ik mijn opwachting op de overloop alsof het puur toeval was. Maar onze gesprekken gingen niet verder dan een groet. Over het algemeen nam ze de trap, zodat het gesprek al snel voorbij was. Ik liep met haar mee, maar waarom eigenlijk? Zodra we op straat stonden, verdween ze. De zeldzame keren dat ze de lift nam deed ik mijn mond niet open, en dan hing er een ongemakkelijke stilte. In beide gevallen droop ik af naar huis.

'En?' vroeg Denise.

'Niks,' kreunde ik.

'Je bent een slappeling, Joël! Doe toch eens je best!'

'Ik ben gewoon een beetje verlegen,' zei ik.

'Hou op met die flauwekul! Op tv ben je helemaal niet verlegen!'

'Omdat je op tv de schrijver ziet. Joël is iemand anders.'

‘Kom op, Joël, zo moeilijk is het niet: je belt aan, geeft haar bloemen en nodigt haar uit voor een etentje. Ben je te lui om naar de bloemist te gaan, is dat het? Moet ik soms voor je gaan?’

Toen kwam die avond in april, dat ik alleen naar een uitvoering van *Het zwanenmeer* in de Opera van Genève ging. En toen ik in de pauze naar buiten liep om een sigaret te roken, zag ik haar. We konden een paar woorden wisselen; toen ging de bel die de toeschouwers terugriep, en zij stelde voor om na het ballet iets te gaan drinken. We belandden in Remor, een café vlakbij. Zo kwam Sloane in mijn leven.

Sloane was mooi, grappig en intelligent. Zonder twijfel een van de meest fascinerende personen die ik ooit heb ontmoet. Na die avond in Remor vroeg ik haar vaker mee uit. We gingen naar concerten, naar films. Ik sleepte haar mee naar de vernissage van een onwaarschijnlijke tentoonstelling van hedendaagse kunst waar we zwaar de slappe lach kregen en vanwaar we wegvluchtten om te gaan eten in een Vietnamees restaurant waar ze graag kwam. Meer dan eens brachten we de avond thuis door, bij haar of bij mij, en luisterden we naar opera, praatten we en verbeterden we de wereld. Continu verslond ik haar met mijn blikken: ik aanbad haar. De manier waarop ze met haar ogen knipperde, een haarlok opzij veegde, zachtjes glimlachte als ze zich geneerde, met haar gelakte vingers speelde voordat ze een vraag stelde. Alles aan haar beviel me.

Algauw dacht ik alleen nog maar aan haar. In die mate dat ik een tijdlang niet meer aan mijn boek werkte.

‘Arme Joël, je bent er helemaal niet bij met je gedachten,’ zei Denise toen ze merkte dat ik geen zin op papier kreeg.

‘Dat komt door Sloane,’ verklaarde ik vanachter mijn computer die ik nog niet aan had gezet.

Ik deed niets anders dan wachten totdat ik haar weer zou zien, zodat we onze eindeloze gesprekken zouden kunnen voortzetten. Ik kon er geen genoeg van krijgen haar te horen vertellen over haar leven, haar passies, haar verlangens en ambities. Ze hield van de films van Elia Kazan en van de opera.

Op een avond, na een drankovergoten diner in een brasserie in de

wijk Les Pâquis, belandden we in mijn woonkamer. Geamuseerd bekeek Sloane de snuisterijen en boeken op de planken aan de muur. Ze bleef lang staan voor een schilderij van Sint-Petersburg dat ik aan mijn oudoom te danken had. Toen bleef ze treuzelen bij de sterke-drink in mijn bar. Ze bewonderde de steur in reliëf die de fles Beluga-wodka sierde, ik schonk twee glazen vol en deed er ijs bij. Ik zette de radio aan op het klassiekemuziekprogramma waar ik 's avonds vaak naar luisterde. Ze daagde me uit om de componist te herkennen wiens muziek werd uitgezonden. Wagner, makkie. En dus was het op *Die Walküre* dat ze me kuste en tegen zich aan trok, terwijl ze in mijn oor fluisterde dat ze me wilde.

Onze relatie zou twee maanden duren. Twee heerlijke maanden. Maar daarbij raakte mijn boek over Bernard op de achtergrond. Eerst gebruikte ik de nachten dat Sloane in het ziekenhuis was om eraan te werken. Maar hoe verder ik kwam, hoe meer mijn roman mij meesleepte. Op een avond, toen ze me uitvroeg, sloeg ik voor het eerst een uitnodiging af. 'Ik moet schrijven,' zei ik. Aanvankelijk was Sloane vol begrip. Ook haar baan legde soms meer beslag op haar dan voorzien.

Ik sloeg een tweede uitnodiging af. Ook nu nam ze het niet hoog op. Begrijp me goed: ik genoot van elk moment met Sloane. Maar ik had het gevoel dat wat ik met Sloane had voor altijd was, dat er nog oneindig veel bijzondere momenten zouden komen. Terwijl de inspiratie voor een roman net zo snel kon verdwijnen als die kwam: het was een kans die je moest grijpen.

Onze eerste ruzie vond plaats halverwege juni, toen ik op een avond na het vrijen opstond en me aankleedde.

'Waar ga je heen?' vroeg ze.

'Naar huis,' antwoordde ik alsof het de gewoonste zaak van de wereld was.

'Blijf je niet slapen?'

'Nee, ik wil schrijven.'

'Dus je komt aan je trekken en je maakt je uit de voeten?'

'Maar ik moet verder met mijn boek,' zei ik bedremmeld.

'Je kunt toch niet altijd schrijven!' zei ze boos. 'Je bent er iedere

dag mee bezig, iedere avond, zelfs in het weekend! Het wordt belachelijk! Je komt nooit meer met leuke plannetjes.'

Ik voelde dat onze relatie even snel kon uitdoven als die was opge-laaid. Ik moest iets doen. En dus nam ik Sloane een paar dagen later, vlak voordat ik tien dagen op tournee door Spanje ging, mee uit eten in haar lievelingsrestaurant: de japper in het Hôtel des Bergues, waarvan het dakterras een adembenemend uitzicht bood over de hele oever van het Meer van Genève. Het was een droomavond. Ik be-loofde Sloane minder schrijven en meer 'wij', en ik verzekerde haar dat ze heel veel voor me betekende. We bedachten zelfs een vakantie-project: in augustus zouden we naar Italië gaan, een land waar we allebei stapelgek op waren. Werd het Toscane of Puglia? Zodra ik terug was uit Spanje zouden we het gaan uitzoeken.

We bleven aan tafel zitten totdat het restaurant om één uur 's nachts sloot. Het was een warme voorzomernacht. Tijdens de hele maaltijd had ik het gevoel dat Sloane iets van mij verwachtte. En op het moment dat we zouden vertrekken, toen ik overeind kwam uit mijn stoel en de obers om ons heen het terras begonnen te dweilen, zei Sloane: 'Je bent het vergeten, hè?'

'Wat ben ik vergeten?' vroeg ik.

'Ik ben vandaag jarig...'

Toen ze mijn verbijsterde blik zag, wist ze dat het klopte. Woedend liep ze weg. Ik probeerde haar tegen te houden, maakte duizend excuses, maar ze stapte in de enige taxi die voor het hotel stond en liet me achter op het bordes, een idioot onder de spottende blikken van de valets. Tegen de tijd dat ik mijn auto terug had en weer net als Sloane op de avenue Alfred-Bertrand nummer 13 was beland, was ze al naar binnen; ze had haar telefoon uitgezet en deed niet open. De volgende dag ging ik naar Madrid, en alle berichten en mails die ik vanuit daar schreef, bleven onbeantwoord. Ik hoorde niets meer van haar.

Ik keerde terug naar Genève op vrijdagochtend 22 juni, en daar ontdekte ik dat Sloane het had uitgemaakt.

Madame Armanda, de conciërge, was de boodschapper: ze schoot me aan zodra ik het gebouw binnenkwam.

'Hier, een brief voor u,' zei ze.

‘Voor mij?’

‘Van uw buurvrouw. Ze wilde hem niet in uw brievenbus doen, omdat uw assistente de post openmaakt.’

Ik scheurde de envelop open. Er zat een berichtje van een paar regels in:

Joël,
Het werkt niet.
Tot ziens.
Sloane

De woorden raakten me recht in mijn hart. Met gebogen hoofd liep ik de trap op naar mijn appartement. Ik bedacht dat ik tenminste Denise had om me in de komende dagen op te fleuren. Denise, die lieve vrouw die door haar man voor een ander in de steek was gelaten, dat icoon van moderne eenzaamheid. Niets beters om je minder eenzaam te voelen dan iemand te vinden die nog eenzamer is dan jij! Maar toen ik binnenkwam, stond Denise op het punt om weg te gaan. Terwijl het nog niet eens twaalf uur was.

‘Denise? Waar ga je heen?’ vroeg ik bij wijze van groet.

‘Hallo, Joël, ik had toch gezegd dat ik vandaag eerder weg zou gaan? Mijn vliegtuig vertrekt om drie uur.’

‘Je vliegtuig?’

‘Je gaat me toch niet vertellen dat je het vergeten bent? We hadden het erover voordat je naar Spanje ging. Ik ga twee weken met Rick naar Korfoe.’

Rick was een vent die Denise online had leren kennen. We hadden het inderdaad over vakantie gehad. Het was me helemaal ontschoten.

‘Sloane is bij me weg,’ zei ik.

‘Ik weet het, en ik vind het heel erg.’

‘Hoezo, “ik weet het”?’

‘De conciërge heeft Sloanes brief opengemaakt en heeft me alles verteld. Ik wilde het je niet in Madrid laten weten.’

‘En toch ga je weg?’ vroeg ik.

‘Zeg, Joël, ik ga mijn vakantie toch niet afzeggen omdat jouw vriendinnetje ervandoor is? Bovendien hoeft je maar met je vingers te

knippen en je hebt een ander. Alle vrouwen hebben een oogje op je. Kop op en tot over twee weken. De tijd vliegt voorbij, dat zul je wel merken! En bovendien heb ik overal aan gedacht, ik heb al boodschappen gedaan. Kijk!

Denise sleepte me mee naar de keuken. Omdat ze al wist over de breuk met Sloane had ze geanticipeerd op mijn reactie: ik zou de deur niet uitgaan. Kennelijk was ze ongerust dat ik in haar afwezigheid te weinig zou eten en daarom had ze een indrukwekkende hoeveelheid boodschappen gedaan. De kasten en de ijskast stonden helemaal vol.

Ze vertrok. En ik bleef moederziel alleen achter in mijn keuken. Ik zette koffie en ging aan de lange bar van zwart marmer zitten waaraan hoge stoelen stonden, allemaal wanhopig leeg. Je kon met z'n tienden in deze keuken zitten, maar ik was alleen. Ik sleepte me naar mijn werkkamer, waar ik lang naar de foto's van Sloane en mij staarde. Toen greep ik een stuk bristolkarton en schreef erop: 'Sloane' en de datum van die verschrikkelijke dag dat ze bij me was weggegaan: 22/6. Een dag om snel te vergeten. Maar haar kon ik onmogelijk uit mijn hoofd zetten. Alles deed me aan haar denken. Zelfs de bank in de salon, waar ik uiteindelijk op ging liggen, deed me eraan denken hoe ik een paar maanden geleden, op dezelfde plek, op deze zelfde stoffering, aan de meest bijzondere relatie van mijn leven was begonnen, die ik vervolgens vakkundig om zeep had geholpen.

Ik moest mijn uiterste best doen om niet bij Sloane aan te kloppen of haar te bellen. Maar aan het begin van de avond hield ik het niet meer uit: ik ging op het balkon zitten en rookte de ene sigaret na de andere, in de hoop dat Sloane ook naar buiten zou komen en we elkaar 'toevallig' zouden zien. Maar Madame Armanda, die me vanaf de stoep zag toen ze de hond ging uitlaten, en die me bij terugkomst een uur later nog steeds op het balkon zag zitten, riep vanaf de ingang van het gebouw: 'Het heeft geen zin om te wachten, Joël. Ze is er niet. Ze is op vakantie.'

Ik ging terug naar mijn werkkamer. Ik voelde een enorme behoefte om weg te gaan. Weg te zijn uit Genève en me los te maken van mijn herinneringen aan Sloane. Ik had rust en vrede nodig. Op dat moment zag ik op een van de briefjes over Bernard die op tafel lagen het

woord 'Verbier' staan. Daar ging hij altijd heel graag naartoe. Het idee om een tijdje naar Verbier te gaan, te genieten van de rust van de Alpen en mezelf terug te vinden, verleidde me direct. Ik zette mijn computer aan en ging het internet op, en al snel vond ik de website van het Palace de Verbier, een legendarisch hotel waarvan de weinige foto's die ik bekeek voldoende waren om me te overtuigen. Het zonovergoten terras, het golfslagbad met uitzicht op een weelderig landschap, de bar met gedempt licht, de gecapitonneerde salons, de suites met open haard. Precies het decor waar ik behoefte aan had. Ik klikte op de reserveringsbutton en bespeelde de toetsen van mijn toetsenbord.

En zo begon het.

HOOFDSTUK 2

Vakantie

Op zaterdag 23 juni 2018 legde ik in de ochtendschemering mijn koffer in de kofferbak en vertrok ik naar Verbier. De zon verscheen aan de horizon en liet de uitgestorven straten van het centrum van Genève baden in een krachtige oranje halo. Ik stak de pont du Mont-Blanc over en reed langs de bebloemde kades naar de Wijk van de Verenigde Naties, waar ik de snelweg richting Wallis nam.

Op die zomerochtend scheen alles me wonderbaarlijk toe: de kleuren van de hemel leken nieuw, de landschappen die aan weerszijden langs de weg schoten zagen er nog sprookjesachtiger uit dan gewoonlijk. De kleine dorpjes die verspreid lagen tussen de wijngaarden en uitkeken over het Meer van Genève waren als de achtergrond van een prentbriefkaart. Ik verliet de snelweg in Martigny en reed over de weg vol haarspeldbochten die na Le Châble omhoogslingerde naar Verbier.

Na een rit van anderhalf uur bereikte ik mijn bestemming. De ochtend was nog maar net aangebroken. Ik reed door de hoofdstraat en doorkruiste het dorp; toen hoefde ik alleen nog maar de bordjes te volgen om de weg naar het Palace te vinden. Het hotel lag vlak bij het dorp, een paar minuten lopen, maar net ver genoeg om het gevoel te hebben dat je je op een unieke plaats bevond. Het gebouw, een typisch berghotel met torentjes en een groot dak, lag genesteld in een klein juwelenkistje van groen, omringd door naaldbossen als op een muurschildering, en torende uit boven de Rhônevallei, waarop het een spectaculair uitzicht bood.

Ik werd in het Palace verwelkomd door een charmante en attente medewerker. Ik voelde me direct op mijn gemak op deze plaats, die was doordrongen van sereniteit. Toen ik me inschreef bij de receptie, zei de medewerker: ‘U bent de schrijver, nietwaar?’

‘Ja.’

‘Het is mij een grote eer om u hier te ontvangen. Ik heb al uw boeken gelezen. Komt u hier om uw nieuwe roman te schrijven?’

‘Absoluut niet,’ antwoordde ik lachend. ‘Ik ben gekomen voor rust. Vakantie, vakantie, vakantie!’

‘Ik denk dat u zich hier op uw gemak zult voelen. U zit in een van onze mooiste suites, de 623.’

Een piccolo bracht mij en mijn bagage naar de zesde verdieping. Toen ik door de gang liep keek ik naar de kamernummers. En wat was ik verbaasd toen ik de volgorde zag: 620, 621, 621 bis, 623!

‘Vreemd,’ merkte ik op tegen de piccolo. ‘Is er geen kamer 622?’

‘Nee,’ antwoordde hij zonder verdere uitleg.

Kamer 623 was gewoonweg prachtig. Het moderne ervan contrasteerde perfect met de ambiance van het Palace. Er was een zitgedeelte met een grote sofa, een haard, een bureau met uitzicht over de vallei en een groot balkon. Het slaapgedeelte bevatte een heel groot bed en een garderobe waardoor je een marmeren badkamer bereikte, voorzien van een inlopdouche en een reusachtige badkuip.

Nadat ik de boel had verkend, begon ik opnieuw over de kamernummers, omdat die me dwarszaten.

‘Waarom dan 621 bis en niet 622?’ vroeg ik aan de medewerker die mijn bagage neerzette.

‘Ongetwijfeld een vergissing,’ antwoordde hij vaag.

Ik kon niet zeggen of hij het echt niet wist of dat hij iets verzweg. Hij leek er in elk geval helemaal geen zin in te hebben het gesprek voort te zetten.

‘Hebt u nog iets nodig, meneer? Wilt u dat ik iemand naar boven stuur om uw koffer uit te pakken?’

‘Nee, hartelijk dank, dat doe ik zelf wel,’ zei ik terwijl ik hem een fooi toestak.

Hij maakte zich uit de voeten. Gedreven door nieuwsgierigheid

keek ik de gang in: behalve de kamer naast de mijne was er op de hele verdieping geen enkele andere met 'bis'. Het was heel vreemd.

Maar ik deed mijn best om er niet aan te denken. Ik was per slot op vakantie.

Mijn eerste vakantiedag besteedde ik aan een boswandeling naar een hooggelegen restaurant, waar ik lunchte en genoot van het uitzicht. Terug in het hotel maakte ik gebruik van het thermale zwembad; daarna gunde ik mezelf een lange leespauze.

's Avonds, voor het diner in het restaurant van het Palace, ging ik naar de hotelbar om een glas scotch te drinken. Ik zat aan de bar en ik kletste met de barman, die een onuitputtelijke bron was van smakelijke anekdotes over de andere aanwezigen. Daar zag ik haar voor het eerst: een vrouw van mijn leeftijd, heel knap, duidelijk alleen, die aan de andere kant van de bar ging zitten en een droge Martini bestelde.

'Wie is dat?' vroeg ik aan de barman toen hij haar had bediend.

'Scarlett Leonas. Een hotelgast, gisteren aangekomen. Ze komt uit Londen. Heel vriendelijk. Haar vader is een Engelse aristocraat. Lord Leonas, kent u die? Ze spreekt perfect Frans, je merkt meteen dat ze goed is opgeleid. Het schijnt dat ze bij haar man is weggegaan en hier onderdak heeft gezocht.'

In de uren daarop zou ik haar nog twee keer tegenkomen.

Eerst in de eetzaal van het hotel, waar we een paar tafels van elkaar dineerden. Daarna volkomen onverwacht rond middernacht, toen ik naar het balkon van mijn suite ging om te roken en ik ontdekte dat zij de kamer naast de mijne had. Eerst dacht ik dat ik alleen was in de blauwe nacht. Ik had een foto van Bernard uit Genève meegenomen en die hield ik vast. Ik leunde tegen de balustrade, stak een sigaret op en keek melancholisch naar de foto. Plotseling scheurde een stem me uit mijn overpeinzingen.

'Goedenavond,' hoorde ik.

Ik maakte een sprongetje. Zij was het, ze zat onopvallend op het balkon dat aan het mijne vastzat, opgerold in een buitenfauteuil.

'Sorry, ik heb je laten schrikken,' zei ze.

'Ik dacht niet dat ik op dit tijdstip gezelschap zou hebben,' antwoordde ik.

Ze stelde zich voor.

‘Ik heet Scarlett.’

‘Ik heet Joël.’

‘Ik weet wie je bent. Je bent de schrijver. Iedereen hier heeft het over je.’

‘Dat is nooit een goed teken,’ merkte ik op.

Ze glimlachte. Ik wilde het moment verlengen en bood haar een sigaret aan. Ze knikte. Ik hield haar het pakje voor en knipte mijn aansteker aan.

‘Wat brengt jou hierheen, schrijver?’ zei ze toen ze de eerste haal had uitgeblazen.

‘Frisse lucht,’ antwoordde ik ontwijkend. ‘En jou?’

‘Ook frisse lucht. Ik heb mijn leven, mijn baan en mijn man in Londen achtergelaten. Ik heb behoefte aan verandering. Wie is dat op die foto?’

‘Mijn uitgever, Bernard de Fallois. Hij is zes maanden geleden overleden. Hij was heel belangrijk voor mij.’

‘Gecondoleerd.’

‘Bedankt. Ik merk dat ik het moeilijk vind om de bladzijde om te slaan.’

‘Dat is niet ideaal voor een schrijver.’

Ik dwong mezelf tot een glimlach, maar ze zag het verdriet op mijn gezicht.

‘Sorry,’ zei ze. ‘Ik dacht dat ik grappig was, maar dat is niet zo.’

‘Maak je niet druk. Bernard was eenennegentig, hij had alle recht om te gaan. Ik moet me erbij neerleggen.’

‘Verdriet kent geen regels.’

Ze had gelijk.

‘Bernard was een geweldige uitgever,’ zei ik. ‘Maar hij was veel meer dan dat. Hij was een literator en een erudiet, maar ook een geducht zakenman met een buitengewoon charisma en grote overredingskracht. Als hij advocaat was geweest zou de hele Parijse balie werkeloos zijn geworden. Er was een tijd dat Bernard de gevreesde en gerespecteerde baas was van een van de belangrijkste Franse uitgeversconglomeraten, terwijl hij ook dicht bij de grote denkers en politici van die tijd stond. In het laatste deel van zijn leven trok hij zich

terug zonder een grammetje van zijn aura te verliezen. Hij richtte een kleine uitgeverij op naar zijn evenbeeld: bescheiden, onopvallend, prestigieus. Dat is de Bernard die ik kende: geniaal, nieuwsgierig, vrolijk en zonnig, de leermeester van wie ik altijd gedroomd had. Zijn conversatie was sprankelend en spiritueel, zijn lach was een permanente les in wijsheid. Hij was een inspiratie voor het leven, een ster in de nacht.'

'Hij klinkt heel bijzonder,' zei Scarlett.

'Dat was hij ook,' verzekerde ik haar.

'Schrijven is toch wel een fascinerend beroep...'

'Dat vond mijn laatste vriendinnetje ook. Voordat we iets kregen.'

Scarlett barstte in lachen uit.

'Ik meen het,' zei ze. 'Ik bedoel: iedereen droomt ervan een roman te schrijven.'

'Dat weet ik niet zo zeker.'

'Ik in elk geval wel.'

'Doe het dan!' zei ik. 'Je hebt alleen maar een potlood en een opschrijfboekje nodig en er gaat een wondere wereld voor je open.'

'Ik heb geen idee waarover het zou moeten gaan.'

Mijn sigaret was op. Ik wilde weer naar binnen gaan, maar ze weerhield me, wat ik niet onprettig vond.

'Hoe kom jij aan ideeën voor je romans?' vroeg ze.

Ik dacht een ogenblik na, toen zei ik: 'Veel mensen denken dat het schrijven van een roman begint met een idee. Terwijl een roman begint met een verlangen: om te schrijven. Een verlangen dat over je komt en door niets kan worden gestuit, een verlangen dat je van alles weghoudt. Dat eeuwige verlangen om te schrijven noem ik de schrijversziekte. Je kunt nog zo'n geweldig plot hebben, als je geen zin hebt om te schrijven doe je er niets mee.'

'En hoe kom je aan een plot?' vroeg Scarlett.

'Een uitstekende vraag, dokter Watson. Veel beginnende schrijvers maken de fout om te denken dat een plot bestaat uit een verzameling feiten. Dat je een personage bedenkt dat je in een situatie plaatst, en zo door.'

'Klopt,' bekende Scarlett. 'Ik heb zelf het volgende romanidee: een jonge vrouw trouwt, en op de avond van de huwelijksnacht ver-

moordt ze haar man in de hotelkamer. Maar ik heb het nog nooit kunnen uitwerken.’

‘Omdat je feiten bij elkaar raapt, zoals ik net zei. En een intrige moet, het woord zegt het al, bestaan uit vragen. Je moet eerst een raamwerk maken door vragen te stellen: waarom doodt een jonge bruid haar man op de avond voor de huwelijksnacht? Wie is die jonge bruid? Wie is haar man? Wat is de geschiedenis van hun leven samen? Waarom zijn ze getrouwd? Waar zijn ze getrouwd?’

Scarlett antwoordde direct.

‘De echtgenoot was onmetelijk rijk maar verschrikkelijk gierig. Zij wilde een prinsessenhuwelijk met zwanen en vuurwerk en uiteindelijk kreeg ze een goedkoop feestje in een mottige herberg. Blind van woede vermoordde ze haar man. Als de rechter een vrouw is, dan krijgt ze strafvermindering omdat er niets ergers is dan een gierige echtgenoot.’

Ik barstte in lachen uit.

‘Zie je wel,’ zei ik. ‘Alleen doordat je het oorspronkelijke raamwerk in de vorm van vragen giet, ontstaat er een oneindig aantal mogelijkheden. Als je die vragen beantwoordt komen de personages, de plaatsen en de handelingen vanzelf. Je hebt voor jezelf de contouren van de personages van de echtgenoot en de vrouw getekend. Je hebt de intrige zelfs een vervolg gegeven door over het proces na te denken. Is de moord de hoofdzaak? Of het proces van de vrouw? Wordt ze vrijgesproken? De magie van de roman is dat een eenvoudig feit, het maakt niet uit wat, vertaald in vragen, de deur openzet.’

‘Dus de feiten maken niet uit?’ herhaalde Scarlett op ietwat ongelovige toon, alsof ze me uitdaagde.

‘De feiten maakt niet uit. Om een heel concreet voorbeeld te geven: als ik me niet vergis zit jij in kamer 62I bis, nietwaar?’

‘Klopt,’ zei Scarlett.

‘Ik zit in kamer 623. En de kamer naast jou is 62I. Ik ben de hele etage afgegaan om het te controleren: er is geen kamer 622. Dat is een feit. Waarom heeft het Palace de Verbier een kamer 62I bis en geen kamer 622? Dat is een intrige. En het begin van een roman.’

Scarlett glimlachte breed: ze werd meegesleept.

‘Daar kan best een rationele verklaring voor zijn,’ nuanceerde ze.

‘Het komt ook voor dat hotels geen kamer 13 hebben, vanwege bijgelovige gasten.’

‘Als er een directe rationele verklaring is, dan dooft het plot uit en is er geen roman,’ zei ik. ‘Dan moet de romanschrijver aan de slag: om een roman te laten ontstaan, moet hij de muren van de rede verplaatsen, zich bevrijden van de werkelijkheid en vooral zorgen dat er iets op het spel komt te staan.’

‘Hoe zou jij dat doen, in het geval van deze hotelkamer?’ vroeg Scarlett, die niet zeker wist of ze alles begreep.

‘In de roman gaat de schrijver op zoek naar een verklaring. Hij hoort de conciërge van het hotel uit.’

‘Dan doen we dat!’ zei ze.

‘Nu?’

‘Natuurlijk nu!’

‘Kamer 621 bis is kenmerkend voor dit hotel,’ legde de conciërge uit, geamuseerd dat we op dit tijdstip met die vraag aankwamen. ‘Toen dit hotel werd gebouwd, kregen door een vergissing twee deuren een bordje met 621. Natuurlijk hadden ze een van de twee 621’s kunnen vervangen door 622 en dan was alles opgelost. Maar de toenmalige eigenaar, meneer Edmond Rose, een verstandig zakenman, besloot bij een van de kamers het woordje ‘bis’ toe te voegen, en zo ontstond 621 bis. Het trok heel wat aandacht van de gasten, die liever die kamer wilden dan een andere, in de overtuiging dat er iets bijzonders mee was. En aangezien jullie midden in de nacht naar me toe komen om me vragen te stellen over die beroemde kamer, werkt de truc kennelijk nog steeds.’

Terug op de zesde etage zei Scarlett: ‘Dus die kamer 621 bis is gewoon een foutje bij de bouw.’

‘Niet voor een romanschrijver,’ zei ik nogmaals. ‘Anders houdt het verhaal alweer op. In een roman liegt de conciërge, om de intrige voort te stuwen. En waarom liegt de conciërge? Wat is de waarheid over die mysterieuze kamer 621 bis? Wat is hier gebeurd dat de mensen van het hotel willen verbergen? Zo kun je een eenvoudige situatie uitbouwen tot een idee.’

‘En nu?’ vroeg Scarlett.

‘En nu,’ zei ik lachend, ‘mag jij verder spitten. Ik ga slapen.’

Ik had er nog geen vermoeden van dat ik zojuist mijn vakantie had verpest.

De volgende ochtend werd ik om negen uur uit mijn slaap gerukt door gebonk op mijn kamerdeur. Ik deed open: het was Scarlett. Ze was verrast dat ik er zo slaperig uitzag.

‘Sliep je, schrijver?’

‘Ja, ik ben op vakantie. Je weet wel, van die rustmomenten waarop mensen je met rust laten.’

‘Nou, je vakantie is voorbij,’ verklaarde ze terwijl ze mijn suite binnenkwam met een dik boek onder de arm. ‘Want hier heb ik de oplossing van die zogenaamde intrige van jou; waarom heeft het Palace de Verbier een kamer 621 bis in plaats van 622? Omdat er een moord is gepleegd! De fictie overstijgt de werkelijkheid!’

‘Wat? Hoe weet je dat?’

‘Ik ben heel vroeg naar een café in het dorpshart gegaan om de inwoners uit te horen. Ik heb het van meerdere mensen gehoord. Mag ik koffie, alsjeblieft?’

‘*Excuse me?*’

‘Koffie *please!* Naast de minibar staat een apparaat. Daar doe je een capsule in, je drukt op de knop en de koffie stroomt in het kopje. Probeer maar, het is haast tovenarij!’

Ik was helemaal betoverd door Scarlett. Ik ging direct aan de slag en bereidde twee espresso’s.

‘Niets wijst op een verband tussen die moord en die vreemde kamer 621 bis,’ merkte ik op terwijl ik haar een kopje gaf.

‘Wacht maar tot je ziet wat ik heb gevonden,’ zei ze, terwijl ze het boek opensloeg dat ze bij zich had.

Ik ging naast haar zitten.

‘Wat is dat?’ vroeg ik.

‘Een boek over de geschiedenis van het Palace,’ legde ze uit, terwijl ze het doorbladerde. ‘Gevonden in de boekwinkel van het dorp.’

Ze hield stil bij een foto van een bouwtekening van het hotel en legde haar vinger erop.

‘Dit is de zesde etage,’ zei ze. ‘Puur geluk! Kijk, hier is de gang, en

daar zie je bij iedere kamer het nummer. Kijk, ze volgen elkaar op! En 622 bestaat wel degelijk, tussen 621 en 623.'

Met stomheid geslagen constateerde ik dat Scarlett gelijk had.

'Wat denk je dat hierachter zit?' vroeg ik, overtuigd dat ze iets in haar hoofd had.

'Dat de moord heeft plaatsgevonden in kamer 622 en dat de hotel-directie de herinnering eraan wilde uitwissen.'

'Dat is maar een hypothese.'

'Die we gaan checken. Heb je een auto?'

'Ja, hoezo?'

'Op weg dan, schrijver!'

'Hoe bedoel je, op weg? Waar wil je naartoe?'

'Naar de archieven van de *Nouvelliste*, de grootste krant van deze streek.'

'Het is zondag,' merkte ik op.

'Ik heb gebeld. Ze zijn op zondag open.'

Scarlett beviel me. En om die reden ging ik met haar mee naar Si-on, op ongeveer een uur rijden, waar de *Nouvelliste* was gevestigd.

Bij de balie deelde de receptioniste ons mee dat de toegang tot het archief was voorbehouden aan abonnees.

'Dan moet je abonnee worden,' verklaarde Scarlett, terwijl ze me aanstootte.

'Hoezo ik?' protesteerde ik.

'Kom op, schrijver, geen tijd voor flauwekul, word eens abonnee, alsjeblieft!'

Ik gehoorzaamde en trok mijn creditcard, wat ons het recht gaf de archiefruimte te betreden. Ik had gerekend op een stoffige kelder waar duizenden oude kranten lagen opgeslagen: in werkelijkheid betraden we een kleine ruimte voorzien van vier computers. Alles was gedigitaliseerd, wat ons leven vereenvoudigde. We namen plaats achter een scherm en Scarlett had maar een paar zoektermen nodig om een reeks artikelen te vinden. Ze klikte het eerste aan en slaakte een overwinningskreet. De zaak stond op de voorpagina van de krant. Er stond een foto bij van het Palace de Verbier met een paar politieauto's ervoor, voorzien van de volgende kop:

MOORD IN HET PALACE

Gisteren, zondag 16 december, is in kamer 622 van het Palace de Verbier het lichaam gevonden van een man die om het leven is gebracht. Het lichaam van het slachtoffer werd ontdekt door een hotelmedewerker die hem ontbijt kwam brengen.